

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Juni.

4 årg. N:o 6.

LJUS I HEMMET.

— 1882. —

Vid midnatten.

Vid midnatten.

”Si, brudgummen kommer,
gå ut emot honom.”

En af de mest rörande scener i pastor George Whitefields lif var hans predikan i Hyde Park vid den högtidliga midnattstunden i slutet af mars 1750.

London var i stor bestörtning i följd af en jordbäfning. Fruktan intog folkets hjertan. En förutsägelse hade cirkulerat, att en del af London och Westminster skulle förstöras en viss natt mellan kl. elfva och tolf. Då natten kom, flydde tusentals menniskor från staden, för att på landsbygden afvakta den förlärliga händelsen. Många kyrkor och kapeller voro fyllda af upprörda åhörare. Whitefield begaf sig vid midnatten till Hyde Park för att tala till det der församlade folket. Här sågs liksom ett haf af lefvande varelser. Whitefield steg upp och begynte tala midt i den mest andlösa tystnad. Hans själ kände sig högtidligt stämd, och med mycken kraft ledde han sina åhörarens sinnen till att tänka på den stora dag, då alla skola stå inför Gud och undfå sina gerningars lön; när naturens verk skola upplösas och jorden med de ting som derpå äro skola afbrännas. Hans vädjan till deras hjertan och samveten var öfvervåldigande; och då hans lifliga vältalighet framströmmade, förde han oemotståndligt sina åhörare med sig; ingifvande fruktan åt den ogudaktige, hopp åt den hopplöse, tro till den väckte och frid och glädje åt det troende hjertat. Han skref till lady Huntingdon och sade: ”Gud har förskräckligt skakat hufvudstaden. Jag hoppas att det är en underpant på, att han vill ingifva säkre syndare förskräckelse, så att de utropa: ’hvad skola vi göra för att blifva frälste?’“

En annan märkvärdig midnattscen, som äfven var förenad med en jordbäfning, egde rum i Pauli lif, hvilken tillika med Silas just anländt till Europa och predikat ”salighetens väg.“ Under många dagar fingo desse Kristi tjenare utöfva sitt verk utan att förföljas, men efter en tid fördes de inför rådet, som hudflängde dem, kastade dem i fängelse och befalde fängvaktaren att noga förvara dem. Det heter sedan: ”Vid midnattstid voro Paulus och Silas i sina böner och lofvade Gud med sång, och fångarne hörde dem. Och med hast vardt

en stor jordbäfning, så att grundvalen i fångarhuset bäfvade; och strax vordo alla dörrarne öppnade och allas deras bojor lösa. Då vaknade fängvaktaren och fick se dörrarne på fångarhuset öppna, och drog sitt svärd ut, viljande dräpa sig sjelf; och mente att fångarne voro bortflydde. Då ropade Paulus med hög röst: gör dig sjelf intet ondt; ty vi äro alla här. Då bad han om ett ljus, och gaf sig derin och föll ned för Pauli och Sile fötter, bäfvande. Och han hade dem ut, och sade: herrar, hvad skall jag göra, att jag må blifva salig? Då sade de: tro på Herren Jesus, så blifver du och ditt hus saligt.“

I denna berättelse omnämnes en midnattsång, en midnattsoro och en midnattsbefrielse.

Vi veta icke huru rådsherrarne voro till mods sedan de kastat desse oskyldige män i fängelse. Icke heller veta vi hur fängvaktaren kände det efter att hafva kastat dem in i det innersta fångarhuset och sedan han slagit en stock öfver deras fötter. Men de tvenne fångarne voro i stånd att fröjdas att de voro värdige att lida för Kristi namns skull. Fastän sömniga och trötta samt plågade af smärta, som vi kunna förstå, då de suto i stock, hörde man dem likväl midt i fängelset bedja och sjunga lofsånger till Gud. Sådana ljud voro nya i ett romerskt fängelse. Hvem helst de stackars fångarne än voro — antingen de voro offer för förtrycket eller ledo straffet för något brott — slafvar, upprorsmän eller mördare — lyssnade man likväl med förvåning till de röster som fylde fängelsets midnatt med toner af fröjd och glädje; då plötsligt, såsom ett direkt svar på Herrens tjenares bön en jordbäfning skakade fångarhusets grundvalar, portarne sönderslogos, dörrarne öppnades och alla deras kedjor lossades.

Fängelset i Filippi var helt olik nutidens fångelser. Det inre fängelset i gamla världen utgjordes af osunda celler, fuktiga och kalla, från hvilka ljuset var utestängdt och der kedjorna rostade på fångarnes lemmar.

Det måste icke hafva varit en låg eller jordisk glädje, som fylde Pauli och Sile hjertan, då de kunde sjunga under dylika omständigheter. Det är icke en jordisk glädje, som fyller deras hjertan, hvilka kunna säga: ”hvem skall skilja oss från Kristi kärlek? Bedröfvelse eller ångest, eller förföljelse, eller hunger, eller nakenhet, eller farlighet, eller

svärd?... Nej, i allt detta äro vi mer än se-gervinnare genom honom som oss älskat haf-ver. Ty jag är viss derpå, att hvarken död eller lif, eller englar eller furstadömen, eller väldigheter, eller de ting som nu äro, eller de ting som tillkomma skola, eller höghet, eller djuphet, eller något annat kreatur, skall skilja oss från Guds kärlek, som är i Kristus Jesus, vår Herre."

Fångarne voro uppfylde med glädje, men fångvaktaren blef snart full af oro. Plötsligen väckt af jordbävningen, rigtades hans första tanke på fångarne; och medveten om att en oundviklig död enligt romerska lagen väntade honom, i fall de fångar han skulle bevaka hade undkommit, beslöt han blifva sin egen bödel och drog för detta ändamål ut sitt svärd. Många tappre, stolte romare, men hvilka sak-nat kunskap om Gud, hafva begått sjelfmord i Filippi; och denne förtviflade man skulle hafva följt desses exempel, om icke hans hand blifvit hejdad af apostelns röst.

Då han fann sina fångar qvar, intogs han af en ny fruktan och utropade: "hvad skall jag göra att jag må varda salig?" Han hade sannolikt hört att frälsningens väg varit det ämne, om hvilket desse fångar talat inför folket i Filippi; och han var nu viss om, att de i sanning voro den högste Gudens tjenare. Deras svar på hans fråga lydde så: "tro på Herren Jesus, så varder du och ditt hus saligt." Tro icke på oss utan på honom som vi predike — Guds Son, den ende medlaren mellan Gud och menniskan — och du skall varda frälst; och icke blott du, utan samma tro skall medföra frälsning åt hela ditt hus."

På denna midnattsoro följde en härlig midnattsbefrielse. Tron på Jesus förklarades och evangelium förkunnades för fångvaktarens fam-lij i denna midnattstimme. Fruktan för straff och fördömelse försvann för den darrande, men nu botfärdige mannen. Han fann frid med Gud. Syndens magt blef på samma gång bruten. Mannen visade sig genast vara en ny vareelse. Hans grymhet förbyttes till kärlek. Samma timme på natten förde han fångarne till sitt hus, tvättade deras sår och uppfylde deras behof. Det var en lycklig natt för dem alla. Paulus och Silas förnyade utan tvifvel sina lofsånger till Gud, att hans kraft hade fullkomnats i deras svaghet; och fångvaktarens famlij fick sin första erfarenhet af den fröjd,

som är en frukt af tron på Herren Jesus. Många af fångarne hade måhända skäl att tacka Gud för deras vaktares omvändelse. Det goda budskapet om frälsningen, som gjort ho-nom sjelf så lycklig, kunde han säkerligen icke underlåta att meddela dem.

I vår Herres liknelse om de tio jungfrurna, som berättas i Matt. 25 kapitel läsa vi: "Då brudgummen dröjde, blefvo de alla sömniga och sofvo. Och vid midnattstid vardt ett an-skri: si, brudgummen kommer, gån ut emot honom!" Den stunden skall komma och kan vara *ganska nära*, då både författaren och lä-saren af dessa rader skola kallas inför Gud. En blott tom bekännelse blir då till ingen nytta. Hvarje förklädnad skall blifva afkastad, och hvar och en skall synas i sin rätta ka-rakter. Har du, min vän, ett godt hopp, att du genom den Frälsare, Paulus predikade i Filippi fångelse, och som Whitefield förkunnade i Hyde Park, kan dö i frid och utan fruktan stå inför Guds domstol? Om icke, måtte den helige Ande *nu*, under det du läser dessa ra-der, öfverbevisa dig om synd, om rättfärdighet och om dom, och sätta dig i stånd till att se upp till Kristus för att få förlåtelse och evigt lif!

Kristi andra ankomst.

Af D. L. Moody.

I 2 Tim. 3: 16 säger Paulus: "All skrift är af Gud ingifven och nyttig till undervis-ning, till bestraffning, till upprättelse, till tuktan i rättfärdighet;" men det fins som-liga som säga när vi anföra profetior, att det är ganska godt att tro dessa, men att det icke är värdt att söka förstå dem. Dessa framtida händelser äro saker som kyr-kan icke är öfverens om och det är bättre att låta dem vara och endast tala om de pro-fetior, som redan blifvit uppfyllda. Men Paulus talar icke på det sättet; han säger: "all skrift är nyttig... till undervisning." Om ofvan an-förda menniskor hade rätt, borde han hafva sagt: "somliga af bibelns skrifter äro nyttiga; men I kunnen ej förstå profetiorna, utan det är bättre att gå dem förbi." Om Gud icke önskade att vi skulle studera profetiorna, skulle han icke hafva satt dem i bibeln. Några af dem äro uppfyllda och han håller på med att uppfylla de öfriga, så att, om vi icke

se dem alla uppfyllda i detta lifvet, skola vi se det i den tillkommande världen.

Jag vill icke gifva någon dogmatisk lärdom i följd af min egen auktoritet; men enligt min uppfattning frambålles denna kostliga lära — ty så måste jag kalla den — om Herrens återkomst till vår jord i nya testamentet lika tydligt som någon annan lära deruti; likväl hade jag i femton eller sexton år varit i Guds församling, innan jag någonsin hörde en predikan om detta ämne. Det fins knappt något samfund som icke talar rätt mycket om dopet, men i alla Pauli epistlar tror jag att dopet blott nämnes tretton gånger, under det der talas femtio gånger om Herrens ankomst; och likväl har Guds församling mycket litet att säga derom. Nu kan jag inse orsaken härtill:

Djefvulen vill icke att vi skola se denna sanning, ty ingenting skulle tjena församlingen till större väckelse. I det ögonblick en människa tager fasta på den sanningen, att Jesus Kristus skall återkomma för att upptaga sina lärjungar till sig, förlorar denna världen sin stora vikt för henne. Aktier och penningeförråder blifva då af mindre betydhet. Hennes hjerta blir fritt, och hon längtar efter Herrens välsignade uppenbarelse, hvilken då han kommer, skall taga henne till sitt himmelska rike.

I 2 Petr. 1: 20 läsa vi: "Ingen profetia i skriften är af egen utläggning." Somliga människor säga: "Åh ja, profetiorna äro goda nog för prester och lärda doktorer, men icke för alla i den kristna församlingen." "Ingen profetia har någonsin framkommit af en människas vilja, utan helige Guds män hafva talat, drifne af den helige Ande," säger Petrus, och det är just desse män, som för oss berätta om vår Herres återkomst. Betrakta Dan. 2: 45, der han omtalar betydelsen af den sten, konungen såg i sin dröm, som var nederrifven af ett berg utan händer och som sönderkrossade jernet, kopparn, leret, silfret och guldet. "Drömmen är viss och dess uttydning säker," säger Daniel. Vi ha nu sett uppfyllelsen af denna profetia, så när som den sista delen deraf. Babyloniska, Medisk-persiska, Grekiska och Romerska rikena hafva alla blifvit sönderkrossade; och nu återstår endast, att denna sten, nederrifven af ett berg utan händer, slår ned belätet och bryter det i stycken tilldess

det blir såsom agnar på en sommarloge och att stenen blir till ett stort berg, som fyller hela jorden.

Men hur skall han komma?

Vi ha fått höra hur han skall komma. När lärjungarne vid hans himmelsfärd stodo och sågo upp i himmelen, syntes dem två englar, som sade till dem: "I Galileiske män, hvarför stån I och sen upp i himmelen? Denne samme Jesus som är upptagen från eder till himmelen, han skall så komma som I hafven sett honom uppfara till himmelen." Apg. 1: 11. Hur för han upp? Han tog sitt kött och ben med sig. "Sen på mig och skåden; anden har icke kött och ben, såsom I sen mig hafva." Jag är den samme som de korsfäste och lade i grafven. Nu är jag uppstånden och skall uppfara till himmelen. Han har uppfarit, säga englarne, men han skall komma igen på samma sätt som han uppför. En engel sändes för att förkunna hans födelse af Maria; englarne sjöngo om hans ankomst i Betlehem; en engel omtalade för qvinnorna hans uppståndelse och tvenne englar talade med lärjungarne om hans återkomst. Det är samma vittnesbörd i alla dessa fall.

Jag vet icke hvarför människor icke skulle tycka om att studera bibeln och uppsöka alla ställen som handla om vår Herres återkomst. Somliga ha gått före profetian och försökt säga dagen då han skulle komma. Kanske detta är ett skäl hvarför man icke vill tro denna lära. Vi veta att han kommer, men dagen och stunden veta vi icke. Matt. 24: 36 afgör detta. Englarne veta det icke, utan det är något som Fadren behåller för sig sjelf. Om Kristus hade sagt: "jag vill icke återkomma på 2,000 år," skulle ingen af hans lärjungar ha börjat vaka för att vänta honom, förrän tiden varit inne; men det är en kristens rätta ställning att alltid vänta sin Herres återkomst. Gud säger oss icke när han kommer, men Kristus uppmanar oss att vaka. I samma kapitel finna vi att han skall komma oväntadt och hastigt. I 27:de versen stå dessa ord: "ty såsom ljungelden går ut ifrån öster och synes ända till vester, så skall ock människones Sons tillkommelse vara." Och i den 44: "fördenskull varen ock I redo; ty den stund I icke menen kommer människones Son."

Somliga säga att detta har afseende på döden, men Guds ord säger icke att det har af-

seende på döden. Döden är vår fiende, men vår herre har nycklarne till döden. Han har besegrat döden, dödsriket och grafven; och hvilket ögonblick som helst kan han komma och frigöra oss från döden och förstöra vår siste fiende; således är en troendes rätta ställning att vänta och förbida Herrens tillkommeelse.

I Johannes' sista kapitel fins en text som synes afgöra saken. Petrus framställer frågan om Johannes: "Herre, hvad skall då denne? Jesus sade till honom: om jag ville att han skulle blifva till dess jag kommer, hvad kommer det *dig* vid? Följ du mig. Då gick detta talet ut bland lärjungarne att denne lärjunge *icke skulle dö.*" De trodde icke att Herrens ankomst betydde döden; det var enligt deras tanke en stor skilnad mellan dessa tvenne saker. Kristus är lifvets furste; der han är, fins ingen död. Döden flyr på hans befallning. Döda kroppar blefvo lefvande när han vidrörde dem eller talade till dem. Hans ankomst är icke döden; han är uppståndelsen och lifvet. När han stiftat sitt rike, skall aldrig mer döden herska, utan lifvet.

Man begår ett annat misstag, som läsaren skall inse, om han omsorgsfullt läser sin bibel. Somliga tro att vid Kristi ankomst skall allt ske inom några minuter, men så fattar jag det icke. Det första han skall göra, är att taga sin församling ur världen. Han kallar församlingen sin brud och säger att han skall bereda henne rum. Någon yttrar så här: "hvilket härligt rum detta måtte vara, då han använt så lång tid på att bereda det; och när rummet *är beredt*, skall han komma och taga sin församling till sig."

I de sista versarna af 1 Tess. 4:de kapitel säger Paulus: "Om vi tro att Jesus har blifvit död och åter uppstått, så skall ock Gud genom Jesus med honom framföra dem som afsomnade äro. Vi som lefva och qvarblifva till Herrens tillkommelse, skola icke komma före dem som äro afsomnade. Ty Herren sjelf skall stiga ned af himmelen med härskri, med öfverengels röst och med Guds basun, och de som hafva dött i Kristus skola uppstå först. Derefter skola de som lefva och äro qvar, tillika med dem bortföras på skyar i luften till Herrens möte, och så skola vi blifva när Herren alltid. Så trösten eder nu med dessa orden inbördes!" Detta utgör för-

samlingens tröst. Det var en tid jag brukade sörja öfver att jag icke skulle få lefva under det tusenåriga riket, men nu väntar jag att få vara med der.

Domprosten Alford säger, att Kristi ankomst att taga sin församling till sig på skyar icke är samma händelse som hans ankomst att döma världen på den yttersta dagen. Församlingens befrielse är *en sak*, domen *en annan*.

Jag kan icke finna något ställe i bibeln der jag uppmanas att vänta på tecknen till det tusenåriga rikets upprättande, såsom judarnes återvändande och dylikt; men den uppmanar mig att vaka och vänta efter Herrens ankomst; att vara redo att möta honom vid midnatten, såsom de fem visa jungfrurna. Kanske Guds basun skall ljuda innan jag slutat denna predikan — i alla fall höra vi att han skall komma och det i en stund då många icke vänta honom.

Somliga af eder skaka måhända på hufvudet och säga: "ack, detta är för djupt för de fleste af oss! Sådana saker borde icke sägas till nyomvända; endast visa personer, såsom predikanter och professorer vid teologiska seminarier kunna förstå dem." Men, mina vänner, I sen att Paulus skref om dessa saker till de nyomvända bland Tessalonikerna och han uppmanar dem att trösta hvarandra med dessa ord. Här i 1 Tess. 1 säger Paulus: "I hafven omvänt eder till Gud ifrån afgudarne till att tjena den lefvande och sanne Guden och till att vänta hans Son ifrån himmelen, hvilken han har uppväckt från de döda, Jesus, som frälsar oss från den tillkommande vredens." Att vänta på hans Son är hvarje sant Guds barns rätta ställning. Om han gör detta, är han redo för lifvets pligter, redo för Guds verk; ja, detta kommer honom att känna att han just är färdig att börja verka för Gud. I nästa kapitel säger Paulus: "Ty hvad är väl vårt hopp eller vår glädje eller vår berömmelses krona, om icke just I inför vår Herre Jesus vid hans tillkommelse?" I 3:dje kapitlets 13:de vers: "att edra hjertan måtte styrkta varda, ostraffiga i helighet inför Gud och vår Fader vid vår Herres Jesu Kristi tillkommelse med alla sina heliga!" I femte kapitlets tjugotredje vers: "Fridens Gud sjelf helge eder alltigenom, att hela eder ande, själ och kropp varde behållna ostraffiga i vår Herres Jesu Kristi tillkommelse!" Han har

något att säga om denna samma sak i hvarje kapitel; jag tycker att denna epistel till Tessa-lonikerna kunde kallas evangelium om Kristi återkomst.

Tre stora fakta äro förutsagda i Guds ord. Först, att *Kristus skulle komma*; detta har blifvit uppfyllt. Det andra, att *den helige Ande skulle komma*; detta uppfylldes på pingstdagen; och församlingen kan vittna derom genom sin erfarenhet af hans frälsande nåd. Det tredje, *Herrens återkomst från himmelen*, på hvilken vi fått uppmaning att vänta till dess han kommer. Betrakta berättelsen om Kristi sista timmar hos sina lärjungar. Hvad säger Kristus till dem? Säger han så här: "om jag går bort, skall jag sända döden efter eder att föra eder till mig eller jag skall skicka en engel efter eder?" Nej, visst icke. Han säger: "jag vill komma igen och taga eder till mig." Om min hustru vore i ett främmande land, och jag hade en skön bostad i ordning åt henne, ville hon väl mycket hellre att jag sjelf skulle komma och hemta henne dit än om jag skickade någon annan. Församlingen är Lammets hustru. Han har beredt en boning åt sin brud och han lofvat till vår tröst att han sjelf vill komma och föra oss till den plats han hela tiden hållit på att bereda.

Det är fullkomligt tryggt att taga Guds ord just sådant vi finna det. Om han uppmanar oss att vaka, så låtom oss vaka. Om han uppmanar oss att bedja, så bedjom. Måtte Guds församling böja sig till Guds ord, hellre än att söka utfundera huru detta kan ske! "Si, jag kommer snart," säger Kristus. "Ja, kom, Herre Jesus!" bör vara församlingens bön.

Läs berättelsen om Kristi ord vid nattvardsbordet. Det tyckes mig att djefvulen har fördolt den kostligaste saken härvid. "Ty så ofta I äten detta bröd och dricken denna kalk, skolen I förkunna Herrens död, till dess han kommer."

Men de flesta tro att Herrens bord är stället för sjelfpröfning, ånger och goda beslutsfattande. Så är det likväl icke: den är inrättad att förkunna Herrens död, och vi böra fortsätta med den, till dess han kommer.

Somliga säga: "jag tror att Kristus skall komma efter det tusenåriga riket? Hvar står det skrifvet? Jag kan icke finna det. Guds ord uppmanar mig ingenstädes till att vaka

och vänta efter det tusenåriga riket utan efter Herrens ankomst. Jag finner icke något ställe, der Gud säger att världen skall bli bättre och bättre och att Kristus skall på andligt sätt regera på jorden i tusen år. Jag finner i stället att världen skall bli sämre och sämre, och att en skilsmessa slutligen skall ega rum. "Två skola mala på en kvarn; den ene varder upptagen, den andre kvarlåten. Två skola ligga i en säng; den ene blir upptagen, den andre kvarlåten." Församlingen skall flytta ur världen; härpå ha vi redan tvenne exempel — två representanter, så att säga, i Kristi rike — på hvad som skall ske med alla hans sanna troende. Enoch är representanten för den första nådeshushållningen, Elia för den andra, och såsom en representant för den tredje ha vi Frälsaren sjelf, som är ingången i himlarne för oss och blef förstlingen af dem som sofva. Vi skola icke vänta på den hvita tronen på domens dag, utan den förklarade församlingen skall sitta på troner med Kristus och hjälpa till att döma världen.

Somliga af eder tycka väl att detta är en ny, underlig lära. Men låt mig säga eder, att många andrika män i Storbritannien äro fasta i denna tro. Spurgeon predikar den. Jag har hört Newman Hall säga, att han viste intet skäl, hvarför Kristus icke kunde komma innan han slutat sin predikan. Men i vissa rika församlingar, der de hafva formen af gudaktighet, förnekande dess kraft, skall det sakernas tillstånd ega rum som Paulus talar om; neml. att denna lära icke predikas eller tros. De vilja icke att syndare skola ropa på deras möten: "hvad skall jag göra för att varda salig?" De önska ha värtaliga predikanter som kunna odla deras smak; lysande predikanter som kunna egga deras inbillningskraft; men de vilja icke hafva den predikan, som har den helige Andes kraft uti sig.

Vi lefva i en tid då församlingen är kall och ytlig; måtte Gud uppväcka oss! Jag vet intet bättre sätt att ernå detta än att upplifva henne till att vänta vår Herre.

Somliga säga: "och ni gör de unga nykristna modlösa, om ni predikar denna lära." Men, mina vänner, detta har icke varit min erfarenhet. Jag har tyckt mig kunna verka tre gånger så mycket sedan jag kom att förstå att min Herre skall återkomma. Jag be-

traktar världen som ett gammalt vrak. Gud har gifvit mig en räddningsbåt och sagt till mig: "fräls alla du kan." Gud skall komma att döma denna världen, men Guds barn tillhöra icke denna världen; de äro *uti* den, men icke *af* den, likasom ett skepp befinner sig i vattnet. Denna värld blir mörkare och mörkare. Dess undergång nalkas mer och mer. Om du, min läsare, har några vänner ofrälsta på detta vrak, är det bäst att genast söka rädda dem. Kristus vill frälsa sin församling, men han vill slutligen rädda den genom att taga den ur världen. Men tro icke *mina* ord, utan ransaka i bibeln, och om du finner det der, så böj dig därför och mottag det såsom Guds ord. Läs Matt. 24: 50. "Så skall den tjenarens Herre komma den dag han icke väntar och den stund han icke vet och hugga honom i stycken och gifva honom hans lott ibland skrymtare. Der skall vara gråt och tandagnisslan." Slå upp 2 Petr. 3: 4, 5: "på yttersta dagarne skola komma bespottare, som vandra efter sina egna lustar och säga: hvar är nu löftet om hans tillkommelse? Ty ända från den dag, då våra fäder afsomnade, förblifver allt såsom det har varit från skapelsens begynnelse?" Gå ut på denna stadens gator och fråga människor om vår Herres återkomst; och de skola säga just detta: "åh ja, Herren dröjer att komma."

"Si, jag kommer snart," sade Kristus till Johannes, och den sista bönen i bibeln är: "amen, kom Herre Jesus." Blefvo väl de första kristna besvikne? Nej, ingen som lyder Guds röst blir besviken. Världen väntade Herrens första ankomst i 4,000 år och sedan kom han. Han var här blott i 33 år och gick sedan bort. Men han lemnade oss ett löfte, att han skulle komma igen; och likasom världen bidade och väntade på hans första ankomst och icke vakade förgäfvades, så skall han för andra gången uppenbara sig för dem som vänta på denna hans uppenbarelse. Ställ du denna fråga till dig sjelf: "är jag redo att möta Herren, om han kommer i afton?" "Varen I äfven redo; ty den stund I icke menen, skall människones Son komma."

Det är en annan tanke, vid hvilken jag önskar fästa er uppmärksamhet, och det är: Kristus skall föra våra vänner med sig när han kommer. Alla som dött i Herren, skola vara med honom, när han stiger ned från

sin Faders tron på skyar (Upp. 3: 21). En kort tidrymd följer mellan detta hans helgons möte i skyn och hans ankomst med alla sina helgon för att utföra domen öfver de ogudaktiga, att binda satan i tusen år och att upprätta det tusenåriga riket med stor magt och härlighet. "Salig och helig är den, som hafver del i den första uppståndelsen. Öfver dem hafver den andra döden ingen magt, utan de skola vara Guds och Kristi prester och skola regera med honom i tusen år." (Upp. 20: 6.) "Men de andre döde blefvo icke lefvande, till dess de tusen åren hade blifvit fulländade. Detta är den första uppståndelsen." (5:te vers.) Det ser ut som om församlingen skulle regera tusen år med Kristus före den slutliga domen på den hvita tronen, då satan skall kastas i eldsjön och en ny himmel och en ny jord skall uppstå. Upp. 20: 1—15; 21: 1—5.

Nu vill jag gifva mina läsare några texter att studera: "Så ofta I äten detta bröd och dricken denna kalk, förkunnen I Herrens död, till dess han kommer." 1 Kor. 11: 26.

"Han kallade till sig tio sina tjenare och gaf dem tio pund och sade till dem: handlen härmed till dess jag kommer." Lk. 19: 13.

"Kämpa trons goda kamp... intill vår Herres Jesu Kristi uppenbarelse." 1 Tim. 6: 12—14.

"Att gifva eder, som blifvit bedröfvade, vederqvickelse med oss, när Herren Jesus varder uppenbar ifrån himmelen." 1 Tess. 1: 7.

"Varen derföre ock I tålige... ty Herrens tillkommelse är nära." Jak. 5: 8.

"Härefter är mig förvarad rättfärdighetens krona, hvilken Herren... skall gifva mig på den dagen, men icke blott åt mig utan ock åt alla, som hafva älskat hans tillkommelse." 2 Tim. 4: 8.

"Då öfverherden varder uppenbar, skolen I undfå härlighetens ovanskliga krona." 1 Pet. 5: 4.

"Vi som lefva och kvarblifva till Herrens tillkommelse skola icke komma före dem som äro afsomnade. Ty Herren sjelf skall stiga ned af himmelen, med härskri, med öfverengels röst och med Guds basun, och de som hafva dött i Kristus skola uppstå först. Derefter skola vi som lefva och äro kvar, tillika med dem bortföras på skyar i luften till Herrens möte..." 1 Tess. 4: 15—18.

Sommaren i norden.

Naturen i sin fågring står
Och om den högste talar,
På fälten skåda vi hans spår
Och uti lundens salar.

Allt vittnar om att Gud är god
Och vill oss härmed fröjda;
Det lifvar sinne, väcker mod,
Det gör oss glada, nöjda.

Visst är i norden sommarn kort,
Men bjuder på mer prydligt,
Omvexlande och verkligt stort,
Än länder mera sydligt.

Vi glömma vinterdagen lätt,
Då vi till ången hasta,
Må sorgen vi på samma sätt
I tron bakom oss kasta!

Ty efter vinter kommer vår,
Och sommar efter våren;
Så följer lisa efter sår
Och leende på tåren.

Sommarbild.

En båt på en flod eller en liten insjö en vacker sommarafon, är en behaglig syn, det må vara äldre eller yngre som styra den. Finnas uti den några äldre barn, som på ett enigt och fredligt sätt tillbringa en stund efter dagens sysslor, gör denna angenäma bild alltid ett behagligt intryck på åskådaren. Vi lemna här en sådan bild och den talar väl för sig sjelf utan någon vidare text. Den lilla båten på det lugna vattnet, barnens oskyldiga sysselsättning, deras ifver vid betraktandet af flöten och deras väntan att se, huru det skall lyckas; allt bildar den skönaste tafla, man kan vilja se och bör med skäl kallas en *sommarbild*.

Sommarbild.

President James Garfield.

(Forts.)

Då underrättelsen om anfallet på Fort Sumter blef känt utgaf presidenten Lincoln ett upprop, begärande 70,000 män. Uppropet lästes i Obios senat, och Garfield reste sig hastigt och i ett kort tal föreslog "att Ohio skulle lemna tjugotusen man och tre millioner dollars såsom sitt bidrag till staten."

Motionen gick igenom under de vildaste utbrott af fosterländsk hänförelse. Inga flera ord spildes, utan de skredo med ens till handling. Guvernör Denneson sände Garfield till Missouri för att skaffa fullständig utrustning för 5000 man, en del af hvad general Lyon hemtat från arsenalen i S:t Louis. Han lyckades i sin beskickning, inskeppade gevären och skickade dem till Columbia. Derpå skic-

kades han till Columbia för att organisera det sjunde och åttonde regementet af Ohios infanteri. Han erbjöds öfversteplatsen för ett af dessa, men vägrade att mottaga den, emedan han ej egde militärisk erfarenhet. Han lofvade likväl att taga en underordnad plats, om en kunnig officer toge öfverbefälet. Han utnämndes till öfverstlöjtnant och sändes till Vestern att rekrytera ett regemente. Följden blef likväl att Garfield blef ledare för det fyrationdra Ohio-regementet, till stor del bestående af Hiram-studenter.

På kortare tid än en månad härefter eller den 10 Jan. 1862 var han i batalj vid Middle Creek och dref rebellarmén, som var vida större i antal än den han kommenderade, ur sina förskansningar och nödgade dem att draga sig tillbaka till Virginien.

Derefter gjordes han till generalmajor "för tappert och förtjenstfullt uppförande i slaget vid Chickamauga." Under ungefär ett och ett halft år steg han från öfverstlöjtnant till generalmajor. Han blef snart bekant öfver hela landet. Men det var ej utan motvilja som han på detta vis framskuffades. Han tog sin bibel och sökte uti den finna Guds vilja. De som voro dyrbarare för honom än hans eget lif, nemligen moder, maka och barn, hade anspråk på honom och de skulle bli lemnade ensamma, i fall han doge på slagfältet. Men han insåg att han hade intet annat att göra än att lyda, då hans land fordrade hans tjänst. Han sade: "jag har med intresse följt min själs utveckling och sett huru mitt lufs planer ha blifvit störtade och åter igen sammansatta för att passa in på nya förhållanden. Det är icke utan att jag stundom ser tillbaka på allt med tårar och en viss saknad. Men om följden af sådana omstörtade planer, som tusental amerikanska medborgare se omkullstörtade, kan bli en ny och förbättrad tingens ordning, grundad på större frihet och fullkomligare rättvisa, skall detta i sanning vara ett ringa offer. För min egen del är jag villig att med en sådan utsigt framför mig lemna mitt lif för landet och dermed tjena det så mycket jag kan." Detta se vi äfven att han gjorde.

Åtskilliga drag vittnande om hans tapperhet och ledareförmåga berättas ifrån kriget. Han hade hundrade af sina Hiram-studenter under sitt befäl. Så snart han upptäckte hvar fiendens hufvudstyrka befann sig, befalde han Hi-

rams-studenterna att vada tvärs öfver den strida strömmen och klättra upp på bergåsen midt emot, hvarifrån fiendens eld varit hetast, för att tvinga dem till drabbning. Väl öfverkomna floden störtade de sig med ett gällt skrik uppför den klippiga stranden och grepo fast i träd och buskar för att hjälpa sig fram. Då de voro halfvägs uppför åsen vändes mot dem tvåtusen gevärspipor, men de gingo på uppåt, tills de nådde höjden, då hastigt hela berget tycktes få lif genom soldater, som sprungo fram från sina gömställen och utsände en dödande eld bland den lilla spartanska truppen. Ett ögonblick vacklade studenterna, men ett hurrarop från deras anförare, kapten Williams, återkallade dem till ordning.

"Hvarje man bakom ett träd! Gif dem lika godt igen, gossar!" Detta gjorde de och öfvervunno fienden på ett kraftigt sätt. Garfield stod på en klippa, der han var utsatt för tusentals kulor och hvarifrån han kunde öfverse ställningen. Då vände han sig till de hundra man som höllos tillbaka såsom reserv, utropande, i det han kastade sin öfverrock i ett träd: "kom, gossar, vi måste gifva den "Hell Columbia!" Och de rusade till den svigtande postens räddning, just som solen sjönk bakom de vestra bergen, då se, en blick mot norden uppenbarade för Garfield den stjernbeströdda fanan svajande bland träden! Det var Sheldon med sin förstärkning, just i lagom tid att gifva stridens flod en annan riktning. Rebellernas anförare ropade: "till reträtt," men knappt hade han uttalat de orden, då han träffades af sex kulor och nedföll död. "Gud välsigne eder, gossar; I hafven räddat Kentucky," ropade Garfield till sina trupper, då de upphört att förfölja de flyende fienderna. Då Lincoln hörde härom sade han till en äldre officer: "huru har Garfield på två veckor kunnat göra, hvad en af de vanliga militärer ej skulle ha kunnat göra på mindre än två månader?" "Emedan han ej uppfostrats vid krigsskolan i West Point," svarade West Points-mannen skrattande. "Nej," svarade Lincoln, "det är ej orsaken. Det var emedan han som gosse lärt att arbeta för att lefva."

General Garfields fyndighet, trohet, skarp-sinnighet, sjelfförsakande sinne och okuffiga mod, hvarpå vi i hans föregående lif sett så många exempel, visade sig vid hans ryktbara ridd från general Rosencrans till general Tho-

mas, då Cumberlandsarmén i det närmaste var sprängd i det ryktbara slaget vid Chickamauga. Det var nödvändigt att general Thomas fick veta om den olycka, som drabbat Rosencrans' styrka, för att segrande kunna möta rebell-generalen Longstreet. Garfield erbjöd sig företaga den vådliga ridten. Edmund Kirk, tidningen *New York Tribunes* krigskorrespondent, skildrar den på följande sätt:

"Rosencrans tvekade, men sade sedan: 'som ni vill, general', och i det han räckte Garfield sin hand, tillade han med synbar rörelse: 'måhända återse vi ej hvarandra. Farväl, Gud välsigne eder!' Ehuru en af de tappreste och dugligaste soldater som någonsin funnits, hade Rosencrans ett hjerta, ömt och vekt som en qvinnas. Han ansåg att Garfield gick en nästan säker död till mötes, och han älskade honom såsom David älskade Jonatan. Ännu en gång tryckte han hans hand, och de skildes — Rosencrans att samla sina skingrade trupper, Garfield till den farliga ridten för att uppsöka Thomas.

Kapten Gaw och två af hans ordonnanser följde med Garfield för att visa vägen. De gjorde en betydlig omväg för att undvika fienden, och härigenom hade de åtta mil tät skog och öppen väg att passera, innan de kunde nå Thomas, och vid hvarje vändning kunde de träffa på fienden.

Vid Rossville togo de Lafayette-vägen, vägledde af ljudet af skjutningen, och rörde sig försiktigt framåt, då de nu nalkades slagfältet. Vägen är här knappt annat än en gångstig, på ena sidan omgifven af en tjock skog och på den andra öppna bomullsfält. Inga trupper syntes till, och de galopperade raskt framåt. Men då de lemnat Rossville en tusen famnar bakom sig, sändes plötsligt från den venstra sidan af vägen emot dem en salfva från tusen gevär, tät som en hagelskur, en häst sårades, en annan dödades och de båda ordonnanserna kastades liflösa till jorden. De hade ridit in i ett bakhåll af en betydlig styrka af Longstreets tiraljörer och skarpskyttar, hvilka genom den olyckliga luckan i högra centern trängt sig så långt fram mot Thomas' flank.

Garfield red en utmärkt häst, som kände sin ryttares hand lika väl som vägen till sin krubba. Sättande sporrarne i hästens sidor, sprängde han öfver stängslet till bomullsfältet. Den motsatta sidan af vägen är garnerad med

grå blusar, och en enda blick säger honom att de ladda för att gifva en ny salfva. Han har varit i klämma förr, men aldrig så som nu. Med hårdt slutna läppar sade han inom sig: "Nu är din tid kommen, var en man, Jim Garfield!" Han talade till sin häst och lade sakta sin hand på djurets tygel. Den dresserade hästen lydde villigt det lätta vidrörandet och med sporrarne i dess sidor, företog Garfield en zigzag ridt öfver bomullsfältet. Det var hans enda räddning. Han måste kasta sig från ena sidan till den andra, ty, i det ögonblick de fingo säkert sigte på honom, var han dödens man.

Han red uppför ett sluttande plan af ungefär två hundra famnars längd, och om han kunde nå öfver den högsta punkten, är han i säkerhet. Men de grå kunna ladda och skjuta två gånger, innan han hinner fram till höjden, och hans död är säker, såvida ej Försynen vill spara honom för andra värf. Uppåt bär det af, då den andra salfvan dånar. Hans häst är sårad, men det ädla djuret ilar blott ännu snabbare framåt. Kulor hvina om hans hufvud, men han är på några fots afstånd från höjden, ännu ett ögonblick och han är räddad. Då han skyndar utför sluttningen rider en liten beväpnad skara blårockar fram för att möta honom. I spetsen för dem befinner sig general Dan McCook, blek och förfärad. "Min Gud, Garfield," ropade han, "jag trodde så säkert att ni var dödad. Huru ni undkommit är ett under."

Garfields häst hade två gånger blifvit träffad, men ännu höll han ut många mil. I halsbrytande fart rusade de framåt genom plöjda fält och täta skogar och öfver branta och klippiga kullar fyra tröttsamma mil till dess de från höjden af en skogsbacke fingo syn på Thomas. I en obetydlig fördjupning af marken stod han, omgifven af en grupp officerare, på det öppna fältet, under det en storm af fiendtliga kulor svepte öfver honom och likt ett tätt regn smattrade mot foten af den klippa Garfield skulle ned öfver. Kulor, bomber och granater plöjde upp marken rundt om Garfield, men midt i allt detta stannade han, upplyfte sin högra arm och utropade, i det hans ögon vid åsynen af Thomas fylles med tårar: "Der är han! Gud välsigne den gamle hjälten, han har räddat hären."

Endast för ett ögonblick höll han stilla,

derpå rusade han utför backen genom den hättiga gevärselden, och inom fem minuter är han vid Thomas sida. Han hade oskadad undkommit dödens orkan, ty Guds englar hade afvärjt kulorna, men hans ädla häst stappade ett par steg och föll död ned framför Thomas fötter.⁴

Garfields farliga ridt räddade Cumberlandshären från ohjelpig förödelse.

striden på arenan.

Striden på arenan.

De gamle greker och romare brukade tillställa skådespel af en hel annan art, än de som nu förehafvas i våra teatrar.

Inför en talrik samling skådelystna människor uppträdde kämpar, en mot en, och tilldelade hvarandra sår med olika vapen, till dess en af dem och stundom båda lågo döda i sanden.

Stundom stridde personerna mot vilda djur, hvilka vanligen söndersleto de tappre kämparne. Dessa fäktningar voro upprörande att

åskåda och uppväcka afsky hos hvar och en som tänker på dem i ljuset af den moderna tidens civilisation.

Då kristendomen hade inträngt inom Roms område och der börjat vinna trogna anhängare, blefvo dessa på många sätt förföljda, och ett af dessa sätt var att drifva dem in på skådeplatsen och låta dem sönderslitas af vilda djur.

Det berättas om en romersk kejsare, att han bad en skicklig grekisk arkitekt: "bygg åt mig en amfiteater, en stor sådan, och om den

blir till min belåtenhet skall jag ära dig i folkets närvaro och göra en stor högtidsdag till din ära." Den grekiske arkitekten gjorde sitt arbete och allt blef utfördt med den största fullkomlighet. Byggnaden var nu färdig och festen skulle hållas. Både kejsaren och arkitekten voro närvarande vid högtidligheten. Kejsaren reste sig ibland det jublande folket och sade: "vi hafva samlats här i dag för att ära den grekiske arkitekten. Det är en stor dag för det romerska kejsardömet. O, vi måste hafva en högtid i dag! Framdragen de kristne och låtom oss släppa dem inför de

vilda djuren för att förtäras af dem." De kristne drogos fram på arenan. Dagen skulle hållas högtidlig genom deras dödande. Då de hungriga lejonerna släpptes ut från sina tillhåll vid sidorna af amfiteatern, rusade de fram i vild fart för att sönderrifva de kristne, under det folkmassan på läktarna jublade af hänförelse och ropade: "lefve kejsaren!"

Då reste sig den grekiske arkitekten på en af läktarne och ropade så att hela den stora folkskaran kunde höra honom: "*äfven jag är en kristen!*" Och då han gjorde detta rusade den vilda folkhopen emot honom, tog honom och kastade honom inför de vilda djuren, hvilka dödade och söndersleto honom.

Läsare, kunde du ha visat ett sådant hjeltemod för Kristus i en sådan stund? Kunde du ha bekänt inför en sådan skara, der alla hatade Kristus, att du *älskade* honom? Skulle du ha haft det mod, som den grekiske arkitekten visade? Huru mycket skulle din kristendom vara värd, om det komme till en afgörande stund? En sådan stund kan komma, är du redo?

Fordom och nu.

Af komminister R—s.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Emedan den skedda förändringen är så genomgripande och väsentlig, att allting äro ny vordna hos den, som är i Kristus, och just genom denna förening blifvit en ny skapelse, så äro verkningarna deraf uppenbara på alla områden af lifvet. Denna sanning uttryckte den hjertefrome krigshjelten, Sveriges store konung, Gustaf den andre Adolf så: "den bästa kristen, är den bästa soldaten." Nu har väl icke hvarje kristligt sinnad man särskild fallenhet för krigaryrket, torde någon invända. Härpå svaras, att sådan är icke meningen af de anförda kungsorden; utan den allmänna sanningen, de vilja uttrycka är denna: för att rätt kunna sköta sin jordiska kallelse, huru ringa den än må vara, såsom ju soldatens kallelse är ringa i jämförelse t. ex. med generalens, fordras det att vara en rätt kristen. Det samma menar Luther när han på sitt enkla friska språk på ett ställe säger, att en piga gör en god gerning, när hon sopar golvet, blott det sker i kärleken. Man märke ock, att vår Frälsare talar om trohet, icke

blott i ting, sådana som vi kalla t. ex. viktiga, ja, kanske till och med högviktiga; utan han talar om trohet äfven i det lilla, i det till utseendet obetydliga, i en ringa ting. Men, säga de som väl kunna finna sig vid att gifva Gud något, (ty sådant kan ock blifva modernt och är så till en del i våra dagar likasom det hos Judarne på Kristi tid var en modesak att gifva skänker till helgedomen och pryda griffter); men icke vilja gifva honom allt, hjertat, lefvernet och egodelarne: det här anförda leder till småaktighet och tvunget väsende. Hårtill svaras: här är alldeles icke fara för något tvång, som skulle vara af den beskaffenhet, att deraf kunde uppkomma den surmulenbet, som fans hos fariseerna emellanåt på Kristi tid, och som fortfarande ofta finnes hos dem, (hvar öfver man icke heller må undra) och för hvilken uppsyn Herren varnar sina lärjungar, utan här är tvärtom fråga om en utvecklade frihet i ljusets, sanningens och kärlekens tjänst, der icke någonting är betydelselöst; utan det lilla är noga inpassadt i sammanhanget med det stora, och der man är verksam först och främst för Herrens skull; men icke allenast är verksam; utan också är lidande för Herrens skull eller med andra ord: att man åsyftar Guds ära både i hvad man gör och i hvad man låter. I det verldsliga regementet, i riksstyrelserna, bland så väl befallande, som underlydande, behöfver man besjålas, ledas af det gudomliga nådesljuset, om det skall gå riktigt väl och der skall bland ett folk vara allmän yttre trefnad. Sätt en tid sådana vid styret, som vandra efter sina egna lustar! Sätt en annan tid dit sådana, som vandra i ljuset, och skilnaden i allmänna tanken och umgängessättet skall snart blifva uppenbar. Men icke allenast detta, att der blir en skilnad i allmänhet i lefnadssättet, utan denna olikheten verkar också derhän, att den äkta borgerliga ordningen befastes genom vandring i ljuset, ty nåden helgar naturen; men samma ordning upplöses genom vandringen i mörkret. Det här anförda bekräftas af både den heliga och verldsliga historien. Se vi särskildt på de lydandes, såsom undersåtare betraktade, i förhållande till de befallande såsom öfverhet, så frågas: huru skola de lydande kunna lätta de styrandes tunga bördor utan att vandra i ljuset; ty blott då bedja de för dem, hvilket är en hufvudsak utan afseende derpå, om de

styrande sjelfva förstå den och fästa tillbördigt afseende derpå eller icke; förbönen är en hufvudsak i alla fall; den är så efter Guds kärleksrika anordning. Endast när de lydande vandra i ljuset, kunna de visa både heder af hjertat och den i alla stycken troгна lydnaden. Gå vi till familjerna, så finna vi, att vandringen i ljuset är för hvar och en, för hans personliga del nödvändig, om han genom Guds nåd skall kunna visa trohet i de pligter, som der särskildt tillkomma honom. Ljuset hafver nemligen med sig en kraft, som ensamt sätter i stånd till den kärleksbevisning, som är lagens fullbordan. På denna kärlekens bevisning ligger der dock så mycken vikt, att deri ingår den Guds viljas görande, hvilken Herren Kristus sjelf sätter såsom vilkor för inträde i härlighetens rike, sägande: "icke varder hvar och en kommande in i himmelriket, som säger till mig: Herre, Herre; utan den som gör min Faders vilje, som är i himmelen." Att befalla i kärlek och att lyda i kärlek, dertill fordras både den visdom och den böjlighet, hvilka båda verkas af det himmelska ljuset. Genom detta ljusets kraft blir man böjd till måttlighet i anspråk och villighet i uppfyllandet deraf. Se der i korthet huru föräldrar, husbönder barn och tjenare vandra i ljuset! Till denna vandring hörer ock allmänt medlidande, och hjälpbevisning, så långt man kan. Till denna vandring hörer ock kyskhet, tuktighet, återhållsamhet i allmänhet, såsom instiftadt till befordran af helgelsen och således står i ett bestämdt sammanhang med deras himmelska kallelse, deras kallelse till Guds rike. Till vandringen i ljuset hörer ock att man gör den rätta åtskilnaden mellan mitt och ditt, enligt det sjunde budet i Guds lag, hvartill också hörer att vara flitig och gifva akt på det för tillfället öfverblifna, att icke något må förfaras, såsom Herren sade till sina lärjungar, då han gjorde det stora spisningsundret; men han ämnade icke göra sådana under ofta, fastän han nu visat, att han kunde när han ville. Vandringen i ljuset blir ock uppenbar genom det sedliga bemödandet att tala hela sanningen i rättan tid, så att man allt mer tilltager uti iakttagande af den rätta tidpunkten både när man skall tala och när man skall tiga. De i ljuset vandrande besinna äfven i jämförelse med 8:de budet i Guds lag Kristi ord: "för hvart och ett fåfångt ord, som människorna

tala, skola de göra räkenskap på domedag," samt "af dina ord skall du varda rättfärdig hållen, och af dina ord skall du varda fördömd." Så äro Herrens vägar rätta och de rättfärdige vandra deruppå. Deras stig är såsom ett ljus, hvilket framgår och lyser alltintill full dag. De föras från klarhet till klarhet i ljuset. Men derigenom komma de ock till en allt större fullkomlighet i vandringen i ljuset, om hvilken fullkomlighet vår Frälsare lärt ljusets barn att bedja i den tredje bönepunkten af den oförlikneliga bönen, Fader Vår. Denna vandringen i ljuset innefattar med allt hvad dit hörer det vittnesbörd om ljuset, hvarigenom allt flere skola lockas att tro derpå.

Till slut må en berättelse här finna ett rum. Den visar oss, huru qvinnan genom uthärdande tålmod och fortfarande undergifvenhet kan bidra till att bringa ljus i sitt hem, sedan hon sjelf blifvit ett ljusets barn. Det exempel på qvinlig vandring i ljuset, som här ställes för våra ögon, visar oss huru mycket hon (qvinnan) kan efter Petri vittnesbörd äfven "utan ord" bidra till att sådana, som ännu äro i mörker, blifva ljusets barn. Tvenne drinkare sutto, som vanligt, en gång på en krog. Fram på aftonen satte den ene ifråga att snart gå hem; men den andre ville draga ut på tiden så långt som möjligt, "emedan," sade han, "min hustru grälar alltid på mig, när jag kommer." Den förste svarade då: "min hustru grälar aldrig på mig, när jag än må komma och hurudan jag kommer." Den andre svarade: "jag vill gå med dig för att se, om du säger sant." Den förste svarade då: "kom! Jag skall visa dig huru snäll och lydig hustru jag har; hon gör allt hvad jag beder henne om. Hon skall i natt, då vi komma hem, koka potäter, steka fläsk, koka kaffe efter min befallning, och icke säga ett enda ondt ord." Den andre sade: "det är omöjligt." Den förste svarade: "Jag slår vad med dig tio kronor." De kommo till stället vid midnattstid, knackade vårdslöst på dörren, hvilken hustrun öppnade och skyndade sedan in, tände ljus, satte det på bordet och afvaktade vidare befallningar. Gästen satte sig tigande i en vrå och väntade på, huru allt skulle gå. Husfadren sade först till sin hustru: "gör upp eld;" derefter "koka nu potäter;" sedan "stek fläsk och gör i ordning på bordet! Jag har bjudit denne min bekante till gäst." Medan de

söpo och äto, fick hustrun befallning koka kaffe; ty der skulle drickas gökar (en blandning af kaffe och brännvin). Allt skedde i största lugn. När trakeringen slutat, gick gästen förvånad hem. Värden satt en stund vid bordet ensam; men gick slutligen till hustrun i sängen, men sof icke. Han gret i stället. Hustrun hörde hans gråt; men låtsade sig sova. Fram mot dagningen bröts tystnaden af mannen, som bekände, att han försyndat sig, och bad sin hustru om förlåtelse. Hon bad honom bedja Gud om förlåtelse, förklarande: "jag förlåter dig gerna." Mannen följde anvisningen, bekände inför Gud både denna synden och andra, blef nykter, och hvad mer var, blef en sann kristen. De tio kronorna skickades med glädje till gästen; men kamratskapet på krogen upphörde. Om denna enkla berättelse skulle komma i någon hustrus hand, som lider på samma sätt, vore det önskligt, att hon, likasom den här anförda, kunde öfvervinna det onda med det goda, och såsom ett ljusets barn, draga äfven drinkare till ljuset. Ske allt så!

Klosterlivet afslöjadt.

(Forts. fr. föreg. nr.)

7 kap.

Mitt afläggande af klosterlöftet och min mission till staden Hudson.

Mitt noviciat varade femton månader: sju månader mindre än hvad som vanligen fördrades, och detta i följd af den fullkomliga läraktighet jag visat mot despotiska abedissor och min undergifvenhet vid de många svåra prof som pålagts mig. Den 16 juli 1864 kallades jag till Moderhuset i Madison för att aflägga de oäterkalleliga löftena om fattigdom, kyskhet och lydnad. Jag drog mig tillbaka i ensamheten under åtta dagars tid, och beredde mig i stillhet för den himmelske brudgummens ankomst, hvilken min rika inbillningskraft hade klädt i de skönaste menckliga färger.

Den 25 juli 1864, i mitt 22:dra år, ikläddes jag nunnans svarta dräkt och slöja och uttalade de slutliga löften, hvilka gjorde mig till brud åt honom som englarne tjena, och hvilka helt afskiljde mig från världen. Då jag afgaf dessa löften, erbjöd jag Gud ett fullkomligt bränneoffer, förtjenstfullt uppoffrande rikedomerna genom mitt fattigdomslöfte; min kropp och all jordisk tillgifvenhet genom mitt kyskhetsslöfte och min frihet och vilja genom mitt lydnadslöfte. Dessa löften utgjorde likasom ett nytt dop, ett så heligt och förträffligt offer, att den helige Bernhard kallar det "en härlig martyrdom." Det är likväl en martyrdom

som Gud förkastar, emedan den sätter egenrättfärdigheten på den medlaretron, från hvilken den ende Medlaren blifvit utkastad. Och o, hvilken naken, tröstlös försöning erbjödes icke härmed en förolämpad Gud!

Efter det jag aflagt klosterlöftet, tilläts jag hafva några veckors ledighet i Madison, hvarifrån jag den 15 aug. 1864, i sällskap med systrarna Josefine och Agnes, skickades att upprätta ett kloster i staden Jersey, New Jersey.

Fader Venuta, pastor i St. Josefs kyrka, hade allting i beredskap till vårt emottagande. Vår uppgift att inrätta en ny församlingsskola var icke lätt. Systrarna hade aldrig förut varit der; därför behöfdes det mycken ihärdighet och stort tålamod för att få barnen samlade. Vi måste likväl, då skolan dagligen förökades, skicka till Madison efter ännu en nunn. Syster de Sales blef sänd till oss. Syster Josefine skulle förestå klostret. Hon var en ny upplaga af syster Mary Josef. Syster Agnes var novis, och om hennes pröfningar vill jag tala i ett annat kapitel. Jag stod näst syster Josefine i myndighet och blef snart både barnens och folkets favorit, i följd hvaraf jag fick utstå mycket genom systers Josefines afundsjuka.

Jag har aldrig bevittnat så mycken osnygghet och elände som i denna församling. Mitt hjerta hyste medömkan med dessa af presterna regerade menniskor och frågade i hemlighet hvarföre intet botemedel fanns. Jag besökte dem under deras sjukdom och sorg, i deras fattigdom och elände, i fängelset och i deras tröstlösa boningar. Jag har ofta skurat de smutsiga golven i deras kyrkan, då kvinnorna voro sjuka eller druckna; och jag sökte på allt sätt lindra deras elände så långt som det stod i min förmåga.

Fader Venuta, deras pastor, var en lidelsefull italiener, som aldrig besökte de *fattiga*, utom då han var stadd i tiggareärenden. På de *rike* deremot slösade han sina presterliga tjänster. Han tiggde icke blott själf af sina fattiga församlingsmedlemmar, utan skickade äfven systrarna att tigga för honom. Han brukade ofta säga på sitt egendomliga sätt, när han ville uppmana mig till att tigga: "äh, ni är en så god syster; folket tycker om den lilla systemen och skall gifva er mycket penningar."

Mitt hjerta vägrade ofta att taga penningar från de fattiga, men jag fann alltid de okunnige fattige mer villige att gifva till presterna och systrarna än de rike, hvilka vanligen äro mer upplyste.

Presterna äro klädda i purpur och gyllene skrudar, när de säga messan; och vid andra tillfällen i det bästa slags ylletyg, under det de, från hvilka de utpressa medel till deras lyx, äro klädda i trasor. Katolikerna bygga eleganta hus åt sina prester och förse dem med hvarje bekvämlighet och lyx, under det deras egna bostäder äro otrefliga och tomma. Katolikerna äro betungade med utskylder till presterna utan att själfva hafva något verkligt godt deraf.

I romersk-katolska kyrkan är Kristi tillbedjan dold bakom ceremonierna af ståtligt klädda prester, helgedomar, doftande af rökelse, prydda bilder af jungfru Maria, vackra målningar, underbara bildstoder af inbillade helgon och martyrer, rosenkransar, messhakar, medaljer, relikier; detta allt förenaadt med den mest förtrollande musik, doftande blommor, tända ljus, utsirade altaren, i messskjortor klädda kyrktjenare, väl-

signad aska, heligt vatten, invigda oblater, helig olja och smörjelse.

De hafva äfven de tilldragande ceremonierna af den sista smörjelsen, aflaten, bikten, utom fastlagen och öfriga fastedagar, knäböjningar, biskopsstafvar och biskopsmössor, latinska liturgier, ståtligt utsirade messböcker, hostiekärl och kalkar, kandelabrar och vaser, kors och dyrbara stenar, kostbara spetsar, fina linnetygger och purpurkläden tillika med talrika ringare former och ceremonier. Alla dessa ting, mine käre katolske läsare, innan I kunnen få mottaga Kristus!

Men Kristus inbjuder alla att komma till honom i sanning och ödmjukhet; och på det vi skulle blifva desto mera villige att gå till honom, iklädde han sig vår låga natur. Vi hafva alla en stor gåfva att erhålla — våra själars frälsning. Om vi verkligen önska erhålla denna gåfva vilja vi icke anförtro denna vår önskan åt en ambassadör, om än så pålitlig, utan vi vilja sjelfva gå till lifvets källa, Kristus, och då äro vi visse om att vi icke skola blifva bedragne. Jag insåg icke Guds sanning förrän den falska byggnad som dolde honom för mina blickar, blifvit nedrifven. Jag tackar nu Gud af mitt innersta hjerta för min underbara befrielse. Jag är icke längre den samma — Jesus är nu min enda tillflykt. Tillbedjansvärde Herre, föröka min tro, fullkomna och bekrön den! Då du dragit mig upp ur kulan och slutligen fört mig in i det sanna färahuset, så behåll mig kvar på dina ljufviga betesmarker och led mig till det eviga lifvet!

8 kap.

Syster Agnes lemnar klostret.

Syster Agnes hade varit novis omkring sex månader, då hon följde oss till staden Jersey. Hennes namn i verlden var Teresa Mc Gean; hennes vänner voro rika och bodde i Brooklyn. Hon var mycket vacker; hennes ansigte hade ett ganska vexlande uttryck, tillika med en anstrykning af känslofullt vemod, som genomträngde mitt hjerta och gjorde mig högeligen intresserad af henne. Hon hade varit förlofvad med en person, som hon älskade med hela innerligheten af hennes natur; men döden beröfvade henne den älskade och en grafvans färg hvilade öfver hennes lif. Hon kom till klostret för att söka balsam för sitt oroliga hjerta och hvila för sin trötta ande.

En synnerlig vänskap förenade snart oss båda. Syster Josefine underkastade syster Agnes de svåraste förödmjukelser: hon tvingade henne att arbeta i köket, skura golven och att utföra alla styfva och låga husliga sysslor. Syster Agnes egde en kraftig egenvilja, starkt som den blifvit af hennes vänner, hvilka aldrig motsade hennes ringaste nycker. Hon var fölaktligen ur stånd till att underkasta sig en abbedissas vilja, som på alla sätt var henne underlägsen, och hon satte sig ofta upp mot syster Josefines orättvisa befallningar. Hennes vänner besökte henne ofta, men hon fick aldrig se dem ensam. De brukade skicka henne läckerheter, hvilka hon aldrig erhöi; och hvarje hennes rörelse vaktades och omtalades af spionen de Sales.

Syster Agnes anförtrodde mig ofta de svåra inre

strider hon undergick och hur förfärligt hon frestades af kärlekslösa tankar om några af systrarna. Hon gaf ofta uttryck åt följande ord: "syster, må Gud förlåta mig, men jag *hatar* syster de Sales af allt mitt hjerta, och hvad syster Josefine angår, så föraktar jag henne!" Jag rådde henne att tåligt fördraga alla pröfningar för sin själs skull och sade henne, att grafven snart skulle komma till vår förlösnung och att vår belöning skulle blifva evig.

En dag fick hon befallning af syster Josefine att bära en stor korg med kläder nedför trapporna. Syster Agnes svarade, att den var för tung för henne ensam, hvarpå syster Josefine företog sig att hjälpa henne, i det hon på samma gång stötte korgen mot syster Agnes, så att hennes fot snafvade och hon häftigt föll nedför trapporna. Syster Agnes dånade och låg flera timmar såsom död. Hon var under en veckas tid ur stånd att lemna sängen och spottade beständigt blod. Denna grymma förolämpning mot syster Agnes uppfylde min själ med harm, och jag hotade syster Josefine att skrifva om henne till fader Mc Quade, som var uppsyningsman öfver systrarna, och underrätta honom om hur illa hon bemött syster Agnes, som hon varit så nära att döda. Mina hotelser uppretade henne till den grad, att hon slog mig på kindbenet med sin kraftiga hand. Jag vände min andra kind till henne, hvilken hon äfven slog; och i sin vrede ryckte hon slöjan af mig och släpade mig i håret genom salen. Jag vet icke huru hennes raseri skulle hafva slutat, om hon icke i samma ögonblick blifvit nedkallad till mottagningsrummet för att helsa på fader Senez, exjesuit i staden Jersey, som var mycket betagen i den förtjusande Josefine, hvilken aldrig i hans närvaro visade sitt dåliga lynne.

När jag några timmar derefter inträdde i syster Agnes' cell, fann jag henne häftigt gråta. Hon sade att hon beslutat sig för att lemna "klosterhelvetet," äfven om hennes själ derigenom blefve fördömd; ty hon kunde icke längre uthärda ett sådant lif. På hennes allvarliga begäran skref jag ett bref till hennes syster, fru Devane i Brooklyn, och bad henne komma och taga syster Agnes bort från klostret. Detta bref afsände jag utan syster Josefines vetskap. Efter några dagar kommo hennes vänner och bortförde henne med stor glädje. Lyckliga flicka, som fick skaka af sig klosterlifvets fjetrar; gifve Gud att hon äfven blefve befriad från katolicismens bojor och funne evig hvila, frid och fröjd i Kristus!

Ljus i Hemmet.

På denna tidning kan fortfarande prenumereras. I nästa nr förekommer en predikan om *den första uppståndelsen* af C. H. Spurgeon.

Böcker till underpris.

Af de böcker, som annonserades i nr 1 fins ännu tillfälle att få för samma pris. De äro mycket lämpliga att utdela vid söndagsskolfester.